

ตารางที่ 4.32

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างการศึกษา กับบทบาท
ผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านการพัฒนา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	3.323	0.521	1.457	0.301
ภายในกลุ่ม	214	100.997	0.471		
รวม	219	104.320			

6.4 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับบทบาทผู้นำในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ประกอบด้วย

1) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับบทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการป้องกัน

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับบทบาทของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการป้องกัน ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ระหว่าง 15,000-20,001 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 2.76 ในขณะที่กลุ่มประชากรตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 2.08 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.052 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกันมีบทบาทต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการป้องกันแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.33 และ 4.34)

ตารางที่ 4.33
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างรายได้กับบทบาท
ผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านบทบาทในการป้องกัน

รายได้	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 5,000 บาท	50	2.08	0.60
5,000-10,000 บาท	97	2.26	0.65
10,001-15,000 บาท	22	2.38	0.67
15,001-20,000 บาท	9	2.76	0.44
20,001-25,000 บาท	13	2.16	0.84
มากกว่า 25,001 บาทขึ้นไป	10	2.37	0.71
รวม	220		

ตารางที่ 4.34
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างรายได้กับบทบาท
ผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านการป้องกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6	6.729	1.359	3.390	0.052
ภายในกลุ่ม	213	85.057	0.356		
รวม	219	91.786			

2) การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับบทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการแก้ไข

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับบทบาทของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการแก้ไข ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ระหว่าง 15,001-20,000 บาทต่อเดือนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 2.64 ในขณะที่ตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 1.96 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.464 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกันมีบทบาทต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการแก้ไขแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.35 และ 4.36)

ตารางที่ 4.35

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างรายได้กับบทบาท
ผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านบทบาทในการแก้ไข

รายได้	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 5,000 บาท	50	1.96	0.65
5,000-10,000 บาท	97	2.19	0.68
10,001-15,000 บาท	22	2.25	0.73
15,001-20,000 บาท	9	2.64	0.54
20,001-25,000 บาท	13	2.23	0.56
มากกว่า 25,001 บาทขึ้นไป	10	2.32	0.75
รวม	220		

ตารางที่ 4.36

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างการรายได้
กับบทบาทผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการแก้ไข

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	6.975	1.162	2.710	0.464
ภายในกลุ่ม	214	92.658	0.433		
รวม	219	99.633			

3) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับบทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการพัฒนา

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับบทบาทของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการพัฒนา ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 25,001 บาทต่อเดือนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 2.35 ในขณะที่กลุ่มประชากรตัวอย่างที่มีรายได้ระหว่าง 20,001-25,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 1.95 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.046 ($p < 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ต่างกันมีบทบาทต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการพัฒนาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 (ตารางที่ 4.37 และ 4.38) เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ พบว่า รายได้กับบทบาทผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการแก้ไขในระดับมากและปานกลาง มีบทบาทในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทมากกว่าบทบาทผู้นำชุมชนที่มีรายได้ในรายได้อยู่ในระดับน้อย (ตารางที่ 4.39)

ตารางที่ 4.37
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างรายได้กับบทบาท
ผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านบทบาทในการพัฒนา

รายได้	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 5,000 บาท	50	1.99	0.677
5,000-10,000 บาท	97	2.16	0.408
10,001-15,000 บาท	22	2.33	0.707
15,001-20,000 บาท	9	2.47	0.50
20,001-25,000 บาท	13	1.95	0.852
มากกว่า 25,001 บาทขึ้นไป	10	2.35	0.73
รวม	220		

ตารางที่ 4.38
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างรายได้กับบทบาท
ผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านการแก้ไข

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6	6.711	1.118	2.458	0.046*
ภายในกลุ่ม	213	97.609	0.458		
รวม	219	104.32			

* p < 0.05

ตารางที่ 4.39

การเปรียบเทียบรายคู่ของรายได้กับบทบาทผู้นำชุมชน
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านการแก้ไข

บทบาทด้านการแก้ไข	$\bar{X}$	ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
		2.15	51.16	16.74
ระดับน้อย	2.15	0.00	49.01*	14.59*
ระดับปานกลาง	51.16		0.00	34.42
ระดับมาก	16.74			0.00

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

6.5 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทผู้นำในการจัดการ ปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ประกอบด้วย

1) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการป้องกัน

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการป้องกัน ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งกำนันมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 2.37 ในขณะที่กลุ่มประชากรตัวอย่างที่มีตำแหน่งพระภิกษุ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 2.00 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.135 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนต่างกัน มีบทบาทต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการป้องกันแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.40 และ 4.41)

ตารางที่ 4.40

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่งที่รับผิดชอบ
ในชุมชนกับบทบาทผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหา
ความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว
ด้านบทบาทในการป้องกัน

ตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชน	N	$\bar{X}$	S.D.
อบต.	88	2.13	0.61
กำนัน	10	2.37	0.63
ผู้ใหญ่บ้าน	35	2.22	0.71
ครู / อาจารย์	54	2.35	0.72
พระภิกษุ	19	2.00	0.28
ปราชญ์ชาวบ้าน	14	2.36	0.61
รวม	220		

ตารางที่ 4.41

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างตำแหน่งงาน
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทผู้นำชุมชนในการ
จัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านการป้องกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	4.356	0.871	2.075	0.135
ภายในกลุ่ม	214	88.859	0.415		
รวม	219	83.215			

2) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการแก้ไข

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการแก้ไข ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งครู/ อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 2.33 ในขณะที่กลุ่มประชากรตัวอย่างที่มีตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 1.12 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.504 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนต่างกันมีบทบาทต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการแก้ไขแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.42 และ 4.43)

ตารางที่ 4.42
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่ง
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทผู้นำชุมชนในการ
จัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
ครอบครัวด้านบทบาทในการแก้ไข

ตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชน	N	$\bar{X}$	S.D.
อบต.	88	1.12	0.67
กำนัน	10	2.24	0.72
ผู้ใหญ่บ้าน	35	2.0	0.75
ครู / อาจารย์	54	2.33	0.64
พระภิกษุ	19	1.91	0.25
ปราชญ์ชาวบ้าน	14	2.32	0.59
รวม	220		

ตารางที่ 4.43
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างตำแหน่งงาน
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทผู้นำชุมชนในการ
จัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ในครอบครัวด้านการป้องกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	5.901	1.180	2.728	0.504
ภายในกลุ่ม	214	93.732	0.438		
รวม	219	99.633			

3) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการพัฒนา ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการพัฒนา ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งกำนันมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 2.47 ในขณะที่กลุ่มประชากรตัวอย่างที่มีตำแหน่งพระภิกษุ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 2.03 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 2.209 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนต่างกัน มีบทบาทต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการพัฒนาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.44 และ 4.45)

ตารางที่ 4.44
 จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่ง
 ที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทผู้นำชุมชนในการ
 จัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
 ครอบครัวด้านบทบาทในการพัฒนา

ตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชน	N	$\bar{X}$	S.D.
อบต.	88	2.09	0.69
กำนัน	10	2.47	0.68
ผู้ใหญ่บ้าน	35	2.10	0.71
ครู / อาจารย์	54	2.19	0.73
พระภิกษุ	19	2.03	0.12
ปราชญ์ชาวบ้าน	14	2.23	0.71
รวม	220		

ตารางที่ 4.45
 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างตำแหน่งงาน
 ที่รับผิดชอบในชุมชนกับบทบาทผู้นำชุมชนในการ
 จัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
 ในครอบครัวด้านการพัฒนา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	4.027	0.805	1.738	0.209
ภายในกลุ่ม	214	57.435	0.468		
รวม	219	61.562			

6.6 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ประกอบด้วย

1) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสถานะปัญหา

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสถานะปัญหา พบว่า เพศหญิงมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการประเมินสถานะปัญหาเฉลี่ย 3.43 ส่วนเพศชายมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสถานะปัญหาเฉลี่ย 3.08 จะเห็นได้ว่าเพศหญิงมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการประเมินสถานะปัญหามากกว่าเพศชาย เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยค่าที (t-test) พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.11$) แสดงว่าเพศหญิงและเพศชายมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสถานะปัญหาไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.46)

ตารางที่ 4.46

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับ
ทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุด้านการประเมินสถานะปัญหา

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ชาย	144	3.08	1.37	-1.77	0.11
หญิง	76	3.43	1.23		
รวม	220				

2) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ พบว่า เพศหญิงมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือเฉลี่ย 3.63 ส่วนเพศชายมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและการแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือเฉลี่ย 3.41 จะเห็นได้ว่าเพศหญิงมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการวางแผนและการแสวงหาความร่วมมือมากกว่าเพศชาย เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยค่าที (t-test) พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.19$) แสดงว่าเพศหญิงและเพศชายมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหาไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.47)

ตารางที่ 4.47

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนคติ
ต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุ
ด้านการวางแผนและการแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ชาย	144	3.41	1.18	-1.50	0.19
หญิง	76	3.63	0.95		
รวม	220				

3) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

พบว่า เพศหญิงมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือเฉลี่ย 3.63 ส่วนเพศชายมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือเฉลี่ย 3.41 จะเห็นได้ว่าเพศหญิงมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการปฏิบัติการและการให้การช่วยเหลือมากกว่าเพศชาย เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างด้วยค่าที (t-test) พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($p = 0.19$) แสดงว่าเพศหญิงและเพศชายมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหาไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ 4.48)

ตารางที่ 4.48

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศกับทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ชาย	144	3.35	1.20	-1.33	0.25
หญิง	76	3.62	1.03		
รวม	220				

6.7 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ประกอบด้วย

1) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีอายุ 25 ปี และต่ำกว่ามีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.90 ในขณะที่อายุ 53 ปีและสูงกว่า มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ

2.85 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.084 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านประเมินสภาวะปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.49 และ 4.50)

ตารางที่ 4.49
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับทัศนคติของ
ผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาท
ในการประเมินสภาวะปัญหา

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
25 ปีและต่ำกว่า	5	3.90	0.82
26-34 ปี	33	3.48	1.16
35-43 ปี	61	2.98	1.38
44-52 ปี	88	3.32	1.29
53 ปีและสูงกว่า	33	2.85	1.42
รวม	220		

ตารางที่ 4.50
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างอายุกับทัศนคติ
ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	15.148	3.812	2.191	0.084
ภายในกลุ่ม	215	372.616	1.738		
รวม	219	387.764			

2) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 26-34 ปีมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.76 ในขณะที่อายุ 53 ปีและสูงกว่า มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.15 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.024 ($p < 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 (ตารางที่ 4.50 และ 4.51) เมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงว่า การทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือเป็นรายคู่ พบว่า ไม่มีคู่ใดมีความแตกต่างกัน (ตารางที่ 4.51)

ตารางที่ 4.51

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับทัศนคติของ
ผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาท ในการวางแผน
และแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
25 ปีและต่ำกว่า	5	3.72	0.81
26-34 ปี	33	5.76	0.96
35-43 ปี	61	3.39	1.10
44-52 ปี	88	3.55	1.12
53 ปีและสูงกว่า	33	3.15	1.18
รวม	220		

ตารางที่ 4.52

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างอายุกับทัศนคติของ
ผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและ
แสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	8.183	2.046	1.680	0.024*
ภายในกลุ่ม	215	260.776	1.212		
รวม	219	268.959			

* $p < 0.05$

ตารางที่ 4.53

การเปรียบเทียบรายค่าของอายุกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทาง
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
ครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหา
เครือข่ายความร่วมมือ

อายุ	$\bar{X}$	25 ปี และต่ำ	26-34 ปี	35-43 ปี	44-52 ปี	53 ปีและ สูงกว่า
		3.72	5.76	3.39	3.55	3.15
25 ปีและต่ำกว่า	3.72	0.00	2.04	0.67	0.17	0.57
26-34 ปี	5.76		0.00	2.37	2.21	2.61
35-43 ปี	3.39			0.00	0.16	0.24
44-52 ปี	3.55				0.00	0.40
53 ปีและสูงกว่า	3.15					0.00

3) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุกับทัศนคติต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 26-34 ปีมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.60 ในขณะที่อายุ 25 ปีและต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.28 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.604 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.54 และ 4.55)

ตารางที่ 4.54

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างอายุกับทัศนคติของ
ผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการ
ปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

อายุ	N	$\bar{X}$	S.D.
25 ปีและต่ำกว่า	5	3.28	1.12
26-34 ปี	33	3.60	1.17
35-43 ปี	61	3.41	1.15
44-52 ปี	88	3.52	1.08
53 ปีและสูงกว่า	33	3.36	1.27
รวม	220		

ตารางที่ 4.55

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างอายุกับทัศนะของ
ผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการ
และการให้ความช่วยเหลือ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	4	3.575	0.893	0.84	0.604
ภายในกลุ่ม	215	287.801	1.338		
รวม	219	291.376			

6.8 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการ ปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ประกอบด้วย

1) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทาง
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา

ผลการศึกษารวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการศึกษากับทัศนะต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.52 ในขณะที่ตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 2.89 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 1.62 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีทัศนะต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านประเมินสภาวะปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.56 และ 4.57)

ตารางที่ 4.56

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการศึกษากับทัศนะ
 ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
 ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทใน
 การประเมินสภาวะปัญหา

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ประถมศึกษา	31	3.25	1.29
มัธยมศึกษาตอนต้น	54	2.89	1.21
มัธยมศึกษาตอนปลาย	54	3.09	1.47
ปวช. / ปวส.	8	3.12	1.29
ปริญญาตรี	54	3.54	1.26
ปริญญาโท	8	3.52	1.20
รวม	220		

ตารางที่ 4.57

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างการศึกษากับทัศนะ
 ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
 ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	17.748	3.548	2.066	1.62
ภายในกลุ่ม	214	370.116	1.729		
รวม	219	387.864			

2) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษากับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการศึกษากับทัศนคติต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาปริญญาโทมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.74 ในขณะที่ตัวอย่างที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.19 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 187 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.58 และ 4.59)

ตารางที่ 4.58

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการศึกษากับทัศนคติ
ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการวางแผน
และแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ประถมศึกษา	31	3.33	1.22
มัธยมศึกษาตอนต้น	54	3.19	1.01
มัธยมศึกษาตอนปลาย	54	3.55	1.23
ปวช./ปวส.	8	3.50	0.83
ปริญญาตรี	54	3.71	1.00
ปริญญาโท	8	3.74	1.00
รวม	220		

ตารางที่ 4.59

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างการศึกษาเกี่ยวกับทัศนะ
 ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
 ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและ
 แสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	10.117	2.023	1.703	0.187
ภายในกลุ่ม	214	258.844	1.209		
รวม	219	268.961			

3) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาเกี่ยวกับทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการศึกษาเกี่ยวกับทัศนะต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ ผลการศึกษาพบว่าตัวอย่างที่มีระดับประถมศึกษามีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 9.26 ในขณะที่ตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.16 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.388 ($p > 0.05$) แสดงว่าตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีทัศนะต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.60 และ 4.61)

ตารางที่ 4.60

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างการศึกษากับทัศนะ
 ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
 ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการ
 ปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

ระดับการศึกษา	N	$\bar{X}$	S.D.
ประถมศึกษา	31	9.26	0.98
มัธยมศึกษาตอนต้น	54	3.16	1.10
มัธยมศึกษาตอนปลาย	54	3.53	1.27
ปวช. /ปวส.	8	3.39	0.89
ปริญญาตรี	54	3.65	1.13
ปริญญาโท	8	3.61	1.11
รวม	220		

ตารางที่ 4.61

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างการศึกษากับทัศนะ
 ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
 ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการ
 และการให้ความช่วยเหลือ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	7.796	1.559	1.257	0.388
ภายในกลุ่ม	214	283.579	1.325		
รวม	219	291.375			

6.9 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ประกอบด้วย

1) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา

ผลการศึกษาการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับทัศนคติต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ระหว่าง 10,001-15,000 บาทต่อเดือนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.46 ในขณะที่ตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.12 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.553 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านประเมินสภาวะปัญหาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.62 และ 4.63)

ตารางที่ 4.62

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างรายได้กับทัศนคติของ
ผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทใน
การประเมินสภาวะปัญหา

รายได้ต่อเดือน	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 5,000 บาท	50	3.12	1.31
5,000-10,000 บาท	97	3.19	1.42
10,001-15,000 บาท	22	3.46	1.23
15,001-20,000 บาท	9	2.83	1.54
20,001-25,000 บาท	13	3.38	1.60
มากกว่า 25,001 บาทขึ้นไป	10	3.37	1.26
รวม	220		

ตารางที่ 4.63

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างรายได้กับทัศนะ
ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6	8.848	1.474	0.881	0.553
ภายในกลุ่ม	213	379.016	1.779		
รวม	219	387.864			

2) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและการแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างรายได้กับทัศนะต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีรายได้มากกว่า 25,001 บาทขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.92 ในขณะที่ตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาทต่อเดือนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.21 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.158 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีทัศนะต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.64 และ 4.65)

ตารางที่ 4.64
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างรายได้กับทัศนะ
ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการวางแผน
และแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

รายได้ต่อเดือน	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 5,000 บาท	50	3.21	1.28
5,000-10,000 บาท	97	3.55	1.14
10,001-15,000 บาท	22	3.67	1.01
15,001-20,000 บาท	9	3.91	0.91
20,001-25,000 บาท	13	3.55	0.98
มากกว่า 25,001 บาทขึ้นไป	10	3.92	0.60
รวม	220		

ตารางที่ 4.65
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างรายได้กับทัศนะ
ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผน
และแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6	13.379	2.230	1.893	0.158
ภายในกลุ่ม	213	255.580	1.199		
รวม	219	268.959			

3) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างรายได้กับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

รายได้กับทัศนคติต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ระหว่าง 10,001-15,000 บาท มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.71 ในขณะที่ตัวอย่างที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.31 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.181 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีทัศนคติต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการปฏิบัติการผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างและการให้ความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.66 และ 4.67)

ตารางที่ 4.66

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างรายได้กับทัศนคติ
ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านบทบาทในการ
ปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

รายได้ต่อเดือน	N	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า 5,000 บาท	50	3.31	1.21
5,000-10,000 บาท	97	3.53	1.21
10,001-15,000 บาท	22	3.71	1.00
15,001-20,000 บาท	9	3.43	1.61
20,001-25,000 บาท	13	3.62	0.91
มากกว่า 25,001 บาทขึ้นไป	10	3.67	0.93
รวม	220		

ตารางที่ 4.67

การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างรายได้กับทัศนะ
ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง
ต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการ
และการให้ความช่วยเหลือ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	6	12.232	2.038	1.541	0.181
ภายในกลุ่ม	213	279.1	1.310		
รวม	219	291.332			

6.10 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนะของผู้นำชุมชน
ต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ประกอบด้วย

1) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนะ
ของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการ
ประเมินสภาวะปัญหา

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way
Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความ
แตกต่างระหว่างตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนะต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการ
จัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา ผลการศึกษา
พบว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.86
ในขณะที่ตัวอย่างที่เป็นพระภิกษุมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.00 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวน
ทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.058 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่ง
ต่างกันมีทัศนะต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านประเมินสภาวะปัญหา
แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.68 และ 4.69)

ตารางที่ 4.68
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่งงาน
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทาง
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
ครอบครัวด้านบทบาทในการ
ประเมินสภาวะปัญหา

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
อบต.	88	2.86	1.45
กำนัน	10	3.55	1.48
ผู้ใหญ่บ้าน	35	3.38	1.39
ครู / อาจารย์	54	3.39	1.29
พระภิกษุ	19	3.00	0.31
ปราชญ์ชาวบ้าน	14	3.82	0.82
รวม	220		

ตารางที่ 4.69
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างตำแหน่งงาน
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทาง
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
ครอบครัวด้านการประเมินสภาวะปัญหา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	21.872	4.376	2.541	0.058
ภายในกลุ่ม	214	365.942	1.710		
รวม	219	387.814			

2) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนกับทักษะของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนกับทักษะต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งปราชญ์ชาวบ้านมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.85 ในขณะที่กลุ่มประชากรตัวอย่างที่เป็นพระภิกษุมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.12 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.125 ($p > 0.05$) แสดงว่าตัวอย่างที่มีตำแหน่งต่างกันมีทักษะต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.70 และ 4.71)

ตารางที่ 4.70
จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่งงาน
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทาง
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
ครอบครัวด้านบทบาทในการวางแผนและ
แสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
อบต.	88	3.30	1.24
กำนัน	10	3.82	0.98
ผู้ใหญ่บ้าน	35	3.65	1.20
ครู / อาจารย์	54	3.63	0.98
พระภิกษุ	19	3.12	0.44
ปราชญ์ชาวบ้าน	14	3.85	0.75
รวม	220		

ตารางที่ 4.71
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างตำแหน่งงาน
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทาง
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
ครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหา
เครือข่ายความร่วมมือ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	12.940	2.588	2.130	0.125
ภายในกลุ่ม	214	256.019	1.196		
รวม	219	268.959			

3) การเปรียบเทียบหาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

ผลการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) และการทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการหาค่า F-test เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งงานที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนะต่อแนวทางของผู้นำชุมชนต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ ผลการศึกษาพบว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งครู / อาจารย์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 3.61 ในขณะที่ตัวอย่างที่เป็นพระภิกษุมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด เท่ากับ 3.21 เมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.315 ($p > 0.05$) แสดงว่า ตัวอย่างที่มีตำแหน่งต่างกันมีทัศนะต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 4.72 และ 4.73)

ตารางที่ 4.72

จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่างตำแหน่งงาน
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทาง
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
ครอบครัวด้านบทบาทในการปฏิบัติการ
การให้ความช่วยเหลือ

ตำแหน่ง	N	$\bar{X}$	S.D.
อบต.	88	3.43	1.22
กำนัน	10	3.30	1.06
ผู้ใหญ่บ้าน	35	3.45	1.28
ครู / อาจารย์	54	3.61	1.12
พระภิกษุ	19	3.21	0.37
ปราชญ์ชาวบ้าน	14	3.59	0.87
รวม	220		

ตารางที่ 4.73
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวระหว่างตำแหน่งงาน
ที่รับผิดชอบในชุมชนกับทัศนคติของผู้นำชุมชนต่อแนวทาง
ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน
ครอบครัวด้านการปฏิบัติการและ
การให้ความช่วยเหลือ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5	11.530	2.306	1.855	0.315
ภายในกลุ่ม	214	279.844	1.307		
รวม	219	291.374			

ตารางที่ 4.74
สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบ
ความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้
สถานภาพในชุมชน และบทบาทผู้นำชุมชนใน
การจัดการปัญหาความรุนแรงต่อ
ผู้สูงอายุในครอบครัว

ตัวแปร	บทบาทผู้นำชุมชน			ภาพรวม
	การป้องกัน	การแก้ไข	การพัฒนา	
เพศ	t = -1.73 p = 0.161	t = -1.98 p = 0.086	t = -0.73 p = 0.47	t = -1.11 p = 0.239
อายุ	f = 1.82 p = 0.175	f = 1.37 p = 0.601	f = 0.853 p = 0.513	f = 1.347 p = 0.429
ระดับการศึกษา	f = 2.416 p = 0.085	f = 3.101 p = 0.828	f = 1.457 p = 0.301	f = 2.324 p = 0.404
รายได้	f = 3.390 p = 0.052	f = 2.710 p = 0.464	f = 2.458 p = 0.046*	f = 2.852 p = 0.154
สถานภาพในชุมชน	f = 2.075 p = 0.135	f = 2.728 p = 0.504	f = 1.738 p = 0.209	f = 2.180 p = 0.282

* p < 0.05

ตารางที่ 4.75

สรุปผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวเพื่อเปรียบเทียบ

ความแตกต่างระหว่างเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้

สถานภาพในชุมชน และทักษะของผู้นำชุมชนต่อ

แนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรง

ต่อผู้สูงอายุในครอบครัว

ตัวแปร	บทบาทผู้นำชุมชน			ภาพรวม
	การประเมิน สภาวะปัญหา	การวางแผนและ แสวงหาเครือข่าย ความร่วมมือ	การปฏิบัติการ และการให้ความ ช่วยเหลือ	
เพศ	t = -1.77 p = 0.11	t = -1.50 p = 0.19	t = -1.33 p = 0.25	t = -1.53 p = 0.18
อายุ	f = 2.191 p = 0.084	f = 1.680 p = 0.024*	f = 0.84 p = 0.604	f = 1.570 p = 0.237
ระดับการศึกษา	f = 2.066 p = 1.62	f = 1.703 p = 0.187	f = 1.257 p = 0.388	f = 1.422 p = 0.731
รายได้	f = 0.881 p = 0.553	f = 1.893 p = 0.158	f = 1.541 p = 0.181	f = 0.771 p = 0.297
สถานภาพใน ชุมชน	f = 2.541 p = 0.058	f = 2.130 p = 0.125	f = 1.855 p = 0.135	f = 2.175 p = 0.106

* p < 0.05

ส่วนที่ 7 การอภิปรายผล

การศึกษาเรื่อง “บทบาทผู้นำชุมชนในการบริหารจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น” ผลการศึกษาวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

7.1 สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว

สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวที่เกิดขึ้นแก่ผู้สูงอายุในอำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น พบว่า เกิดสถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวขึ้นทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านการละเมิดทางร่างกาย ด้านการละเมิดทางจิตใจ ด้านความรุนแรงทางวัตถุ ด้านการรุกรานสิทธิของผู้สูงอายุ ด้านการทำร้ายตนเองของผู้สูงอายุ และด้านการทอดทิ้งผู้สูงอายุ จากผลการศึกษา พบว่า สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อผู้สูงอายุส่วนใหญ่เป็นรูปแบบความรุนแรงด้านจิตใจ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการปล่อยปละละเลยให้รู้สึกโดดเดี่ยว ร้อยละ 55.0 รองลงมาเป็นรูปแบบความรุนแรงด้านการทอดทิ้งในลักษณะการทอดทิ้งโดยไม่ตั้งใจ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการทิ้งให้ผู้สูงอายุตามลำพังนาน ๆ ร้อยละ 44.5 สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงด้านการทอดทิ้งผู้สูงอายุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เกิดขึ้นเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้านเศรษฐกิจและสังคม อันส่งผลให้ครอบครัวมีลักษณะเป็นครอบครัวเดี่ยว การทำงานนอกบ้านของสมาชิกในครอบครัวมีมากขึ้น การย้ายถิ่นเพื่อการทำงานของสมาชิกเป็นผลให้ผู้สูงอายุโดนปล่อยปละละเลย ไม่ได้รับการดูแล ต้องอยู่บ้านตามลำพังนาน ๆ และส่งผลให้สัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกในครอบครัวกับผู้สูงอายุลดน้อยลง

รองลงมาเป็นรูปแบบความรุนแรงด้านวัตถุ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการขโมยเงิน / สิ่งของมีค่าของผู้สูงอายุ ร้อยละ 30.9 รองลงมาเป็นรูปแบบความรุนแรงด้านการละเมิดทางร่างกาย โดยเฉพาะเกี่ยวกับการข่มขืน ร้อยละ 22.7 และเป็นรูปแบบความรุนแรงด้านการรุกรานสิทธิของผู้สูงอายุ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการบังคับไม่ให้ผู้สูงอายุทำในสิ่งที่ต้องการกระทำ ร้อยละ 18.2 สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงในลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นบ่อยครั้งต่อผู้สูงอายุแต่ผู้สูงอายุมักไม่ค่อยได้รับการช่วยเหลือ เนื่องจากตัวผู้สูงอายุเองไม่ได้เรียกร้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลภายนอก รวมทั้งเกรงว่าหากตนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นแก่บุคคลอื่นทราบ อาจจะไม่ได้รับการดูแลจากครอบครัวอีก เพราะผู้สูงอายุยังต้องพึ่งพิงครอบครัว นอกจากนี้ผู้นำชุมชนยังไม่สามารถเข้าไปให้การช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ประสบกับปัญหาอย่างจริงจังมากนัก เนื่องจากเห็นว่าปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหายภายในครอบครัว

นอกจากสถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงที่เกิดขึ้นต่อผู้สูงอายุเนื่องจากบุคคลในครอบครัวแล้ว สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวยังเกิดขึ้นเนื่องจากการทำร้ายตนเองของผู้สูงอายุ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการทำร้ายตนเองเนื่องจากเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจลูกหลาน ร้อยละ 35.9 สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงในลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้น

เนื่องจากผู้สูงอายุไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบุคคลในครอบครัวอย่างใกล้ชิด เป็นเหตุให้ผู้สูงอายุเกิดความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ จนอาจนำไปสู่การคิดทำร้ายตนเองได้ในลักษณะต่าง ๆ เช่น ผู้สูงอายุไม่สนใจสุขภาพของตนเองโดยการปฏิเสธยาหรืออาหาร การทำร้ายตนเอง จนถึงการทำตัวตาย สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงด้านการทำร้ายตนเองของผู้สูงอายุถือเป็นอีกรูปแบบความรุนแรงหนึ่งที่ครอบครัวของผู้สูงอายุ รวมถึงผู้นำชุมชนควรตระหนักในความสำคัญ และเพื่อป้องกันมิให้เกิดสถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงในลักษณะนี้ขึ้น ครอบครัวควรให้การดูแลเอาใจใส่ผู้สูงอายุอย่างใกล้ชิดด้วยความรัก นอกจากนี้ผู้นำชุมชนควรเข้าไปดูแลผู้สูงอายุในชุมชนอย่างใกล้ชิดโดยการจัดให้มีอาสาสมัครเพื่อดูแลผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว มีการดำเนินการและการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง เพื่อช่วยให้ผู้สูงอายุสามารถอยู่กับครอบครัวได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ คณะกรรมการกิจการสตรี เยาวชน และผู้สูงอายุ วุฒิสภา (2547, น. 2-4) กล่าวว่าความรุนแรงต่อผู้สูงอายุมี 6 ด้าน คือ ความรุนแรงด้านการละเมิดทางร่างกาย ความรุนแรงด้านการละเมิดทางจิตใจ ความรุนแรงด้านวัตถุ ความรุนแรงด้านการรุกรานสิทธิของผู้สูงอายุ ความรุนแรงด้านการทำร้ายตนเอง และความรุนแรงด้านการทอดทิ้งผู้สูงอายุ นอกจากนี้ อุบัติการณ์การกระทำรุนแรงด้านจิตใจสูงสุดร้อยละ 70.3 รองลงมาคือ การทำให้รู้สึกว่าคุณทอดทิ้ง การกระทำรุนแรงด้านร่างกาย และการเอาประโยชน์ด้านทรัพย์สินร้อยละ 65.4, 59.7 และ 21.2 ตามลำดับ (อัจฉราพร สีหิรัญวงศ์, 2542) และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นิศา ชูโต (2525) กล่าวว่า ปัญหาอันดับหนึ่งที่ผู้สูงอายุประสบในปัจจุบัน คือ ปัญหาทางเศรษฐกิจอันสืบเนื่องจากรายได้ไม่แน่นอนร้อยละ 31 ปัญหาสุขภาพอนามัยซึ่งทรุดโทมร้อยละ 29 ปัญหาการขาดเพื่อนสนิททำให้รู้สึกเหงาโดดเดี่ยวร้อยละ 10 และ 9 ไม่รู้ว่าจะชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร ปัญหาเรื่องความสัมพันธ์กับครอบครัวร้อยละ 3 ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินร้อยละ 2

กล่าวโดยสรุป สถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวนั้น เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและยังไม่ได้มีการแก้ไขอย่างจริงจัง ทั้งนี้เนื่องจากสังคมยังมองผ่านปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวอยู่ ส่งผลให้ผู้สูงอายุได้รับความรุนแรงในรูปแบบเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ผู้นำชุมชน ภาครัฐ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรร่วมมือกันอย่างจริงจังในการแก้ไข ทั้งนี้เพื่อให้ปัญหาดังกล่าวได้รับการแก้ไขและให้ผู้สูงอายุสามารถอยู่ร่วมกับครอบครัวได้อย่างมีความสุข

7.2 บทบาทผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว

บทบาทผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว จากการศึกษา พบว่า ผู้นำชุมชนในอำเภอชนบท จังหวัดขอนแก่น มีบทบาทในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลางถึงน้อย ทั้งในด้านการป้องกัน การแก้ไข และการพัฒนา ถึงแม้ผู้นำชุมชนจะมีบทบาทโดยตรงในการจัดการปัญหาดังกล่าวแต่เนื่องจากครอบครัวของผู้สูงอายุมักไม่ค่อยให้ความร่วมมือ รวมทั้งยังขาดงบประมาณในการดำเนินการ นอกจากนี้ยังพบว่า บทบาทและมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการบริหารจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวนั้นยังไม่สามารถจัดการกับปัญหาได้ดีนัก ทั้งนี้เพราะส่วนมากผู้นำชุมชนมักจะไม่นิยมนำความสำคัญต่อปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ดังนั้นจึงไม่สนใจที่จะแสวงหาความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้การช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาเท่าที่ควร ผู้นำชุมชนจำนวนมากคิดถึงการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุในรูปแบบของการสงเคราะห์ การจ่ายเงินหรือการสงเคราะห์สิ่งของมากกว่าการเข้ามาดูแลผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัวอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว พบว่าอีกสาเหตุหนึ่งที่ปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวไม่สามารถแก้ไขได้ดีนัก เนื่องจากผู้นำชุมชนมีขั้นตอนการดำเนินการที่ไม่เป็นกระบวนการ

แต่จากการศึกษาพบว่า การจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวยังได้ผลไม่ดีนัก เนื่องจากไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับผู้สูงอายุภายในครอบครัว กล่าวคือ ผู้นำชุมชนยังขาดการตระหนักและการรับรู้ปัญหา การติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวไม่ได้รับการเก็บรวบรวมไว้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งทำให้ยากต่อการนำข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวไปใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการวางแผน และการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวต่อไป

นอกจากนี้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าควรมีการส่งเสริมให้ผู้สูงอายุเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมมากที่สุด รองลงมาให้ความเห็นว่าควรมีการเข้าไปดูแลผู้สูงอายุในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ ควรมีการประสานงานกับครอบครัวเพื่อให้การช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว และควรจัดตั้งชมรมผู้สูงอายุขึ้นภายในชุมชน ซึ่งมีภาพรวมระดับบทบาทของตัวอย่างต่อการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างให้ความสำคัญกับบทบาทในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุใน

ด้านการป้องกัน การแก้ไข และการพัฒนาในระดับปานกลาง ความคิดเห็นดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มความต้องการบริหารจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของอมรรัตน์ ทิพย์เลิศ (2548, น. 15-16) ที่กล่าวว่า การบริหารจัดการในชุมชนเป็นการดำเนินการให้เกิดการจัดกิจกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของชุมชนที่ตั้งไว้โดยอาศัยกลุ่มคณะทำงาน หรือเป็นการทำงานร่วมกันของสมาชิกในชุมชนซึ่งเป็นการดำเนินงานโดยใช้ทรัพยากรทางสังคมที่มีอยู่

กล่าวโดยสรุป บทบาทผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวที่มีการปฏิบัติมากที่สุดนั้น เป็นบทบาทด้านการป้องกันที่เป็นการดำเนินการเพื่อป้องกันปัญหาความรุนแรงที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้สูงอายุในครอบครัว ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะทำให้ผู้นำชุมชน และครอบครัวรับทราบข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว รวมถึงตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาเพื่อหาแนวทางในการวางแผนป้องกันปัญหา ซึ่งบทบาทเหล่านี้ทำให้เกิดการตระหนักและการเรียนรู้ร่วมกันเพื่อจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวระหว่างผู้นำชุมชนกับครอบครัวของผู้สูงอายุ

7.3 ทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว

ด้านการประเมินสภาวะปัญหา

ทัศนะต่อการประเมินสภาวะปัญหาของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ผลการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ ผู้นำเห็นด้วยกับการที่ชุมชนเข้าไปมีบทบาทในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว เนื่องจากเห็นว่า ปัญหาดังกล่าวจัดเป็นปัญหาสังคม และการย้ายถิ่นฐานของประชาชนวัยแรงงานได้นำมาซึ่งปัญหาการทอดทิ้งผู้สูงอายุ การประเมินสภาวะปัญหาเป็นขั้นตอนแรกในการบริหารจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว เพราะจะทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือเพื่อให้การช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัวต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของคณะกรรมาธิการสตรี เยาวชนและผู้สูงอายุ วุฒิสภา (2540) กล่าวว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการทำร้ายหรือความรุนแรงต่อผู้สูงอายุมีปัจจัยมาจากปัญหาทางเศรษฐกิจ ซึ่งนำมาซึ่งสาเหตุของการทำร้ายและการทอดทิ้งผู้สูงอายุ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิญา เวชชัย (2549, น. 14-16) กล่าวว่า ผู้นำชุมชนจำเป็นต้องเป็นผู้บริหารจัดการปัญหาในชุมชน โดยเพิ่มบทบาทการ

เผื่อจะวิ่งเข้าไปด้วย ซึ่งส่วนหนึ่งประกอบด้วยการประเมินสภาวะปัญหา นอกจากนี้การรับรู้หรือการประเมินสภาวะปัญหายังเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญในการแก้ไขปัญหาของชุมชน (Ulschak, 1981, pp. 1-3)

ด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ

ทักษะต่อการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ผลการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ ผู้นำชุมชนเห็นด้วยต่อการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายเพื่อจัดการกับปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว โดยเฉพาะเกี่ยวกับการประสานเครือข่ายความร่วมมือในการให้การช่วยเหลือผู้สูงอายุทั้งภายในและภายนอกชุมชน การจัดระบบเผื่อระวังในการดูแลผู้สูงอายุภายในชุมชน การตรวจสอบและควบคุมการดำเนินงานด้านผู้สูงอายุภายในชุมชน ทักษะต่อแนวทางในการบริหารจัดการปัญหาฯ ด้านการวางแผนและการแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือเป็นขั้นตอนหนึ่งที่ช่วยให้กลุ่มตัวอย่างสามารถบริหารจัดการปัญหาได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงปัญหาและความต้องการของผู้สูงอายุเป็นหลัก ซึ่งมีความสอดคล้องกับเป้าหมายของการบริหารจัดการซึ่งต้องคำนึงถึงเรื่องทรัพยากร บุคคล เงิน วัสดุอุปกรณ์ และวิธีดำเนินการที่ดีที่สุดเพื่อให้สามารถบริหารจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวได้อย่างมีประสิทธิภาพ การบริหารจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวด้านการวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือนับเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัวต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ หามผล (2544, น. 22) กล่าวว่า องค์ประกอบที่สำคัญต่อกระบวนการจัดการในชุมชนเพื่อแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว คือ การวางแผนเพื่อให้การดำเนินการบรรลุผลสำเร็จ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของอภิญา เวชยชัย (2549, น. 14-16) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งของวงจรการเผื่อระวังทางสังคมเพื่อแก้ไขปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว คือ การวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ และผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินการดังกล่าว คือ ผู้นำชุมชน

ด้านการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ

ทักษะต่อการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือของผู้นำชุมชนในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว ผลการศึกษา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ ผู้นำชุมชนเห็นด้วยต่อการปฏิบัติการและการให้การช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความรุนแรงในครอบครัว โดยเฉพาะเกี่ยวกับการจัดตั้งกองทุนเพื่อให้การช่วยเหลือ

ผู้สูงอายุในกรณีฉุกเฉิน ควรมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบที่ชัดเจนของผู้นำชุมชนในการดูแลและให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิญา เวชยชัย (2549, น. 14-16) กล่าวว่า องค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อการบริหารจัดการเพื่อป้องกันปัญหาในชุมชน คือ การปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ulschak (1981, pp. 1-3) กล่าวว่า ขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญของการแก้ไขปัญหของชุมชน คือ การลงมือปฏิบัติการ ซึ่งผู้นำและสมาชิกจะต้องมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการเพื่อให้เกิดความสำเร็จร่วมกัน

กล่าวโดยสรุป ทัศนะของผู้นำชุมชนต่อแนวทางในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวในด้านต่าง ๆ ทั้งด้านการประเมินสถานะปัญหา การวางแผนและแสวงหาเครือข่ายความร่วมมือ และการปฏิบัติการและการให้ความช่วยเหลือนั้นถือเป็นกระบวนการหนึ่งของการบริหารจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัว อันเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของผู้นำชุมชนในลักษณะการเรียนรู้ร่วมกัน กำหนดแผนการดำเนินงานร่วมกัน เกิดการแบ่งงานกันทำอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับสถานการณ์และรูปแบบความรุนแรงที่ผู้สูงอายุประสบ ซึ่งจะต้องมีการสร้างความเข้าใจให้กับผู้นำชุมชนเห็นความสำคัญของการบริหารจัดการปัญหา เนื่องจากเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการจัดการปัญหาความรุนแรงต่อผู้สูงอายุในครอบครัวได้